

15 VERKSAMHET

15.1 Allmänt och inledande

¹Den viktigaste verksamheten är att rikta uppmärksamheten på det som sker i det yttre och det som sker i det inre, ty endast så kan man börja i verklig mening göra. Det som människorna kallar ”att göra” är mekaniska och automatiska resultat av lika mekaniska och automatiska kroppsrörelse-, sinnes-, känslö- och tankefunktioner. Uppmärksamhetens kvalitet är den viktigaste faktorn, ty på denna beror kvaliteten av allt det andra.

²Tanklösa uppfattar verksamhet som enbart något fysiskt, synligt, påtagligt. Men verksamhet är också mental: reflektion, problemlösning, planering, förberedelse med mera. Utan riktig, välgjord mental planering kan det fysiska arbetet inte bli av bästa slag. I allt esoteriskt arbete betonas förberedelsens aspekt. Särskilt viktig insats föregås, i möjligaste mån, av särskilt lång förberedelse, under vilken alla deltagarna riktar uppmärksamheten på alla sidor av arbetet, vilket också anses påbörjat, icke när det tar synlig form i fysiska världen, utan i det ögonblick då idén medvetet formades för ett bestämt avsett resultat. I viss mån gäller att ju längre förberedelsetid, desto större kraft i resultatet, liksom ett fallande föremål slår i marken med större kraft ju större fallhöjden.

³Verksamhet är inte detsamma som spänning i muskler eller nerver. Man kan vara intensivt aktiv såväl fysiskt som mentalt och samtidigt mycket lugn och avslappnad i organismen. I skickligheten ligger också förmågan av hushållning: att inte använda mer energi än uppgiften kräver, liksom att inte spänna andra muskler än dem som arbetet fordrar.

⁴Verksamhet är också icke-göra, avsiktligt avstå. Gautama Buddha fick en gång frågan om hur man kortast kunde sammanfatta hans lära. Svaret lød: ”Att icke göra något ont, att göra endast gott, att rena sin egen tanke, detta är buddhaernas lära.”

⁵Det verkliga ”nirvana” är hopplöst missförstått. Förutsättningen för universalexpansionen och frigörelsen från all involvering är tjänande av livet, att i samarbete med andra ingå i ett klot, ett sjuklot och i allt större klotbildningar. Att söka kunskap och makt för annat än att tjäna livet medför förnyad involvering i allt lägre världars allt grövre materia. När livet är som bäst, är det arbete i ofattbar sällhet i manifestationsprocessens tjänst utan tanke på egna jaget. Att hjälpa de i urmanifestationen omedvetna uratomerna att på det snabbaste sättet förvärva medvetenhet, självmedvetenhet, kollektivmedvetenhet, allvetenhet och allmakt är det enda sättet att själv nå det efterlängtrade slutmålet: den eviga vilan. Att därefter fortsätta att leva är att bringa det verkliga ”offret”.

⁶Den som i tjänande liv visar att alla de hämmande och söndrande livsillusionerna (makt, rikedom, ära etc.) förintats för alltid, ilar snabbt mot det anade målet.

⁷Fulländade tredjejag, som tjänar mänskligheten och således bibehåller sina två lägsta triader, kan vara verksamma i flera olika världar samtidigt, ehuru naturligtvis icke med full kapacitet. (Därmed förklaras den i esoteriska buddhismen förkunnade läran om ”Buddhas tre kroppar”.) Till esoterisk träning hör att försöka utföra två saker samtidigt. De olika slagen av medvetenhet kan, när sammanvävnaden upplösts, arbeta var för sig, mekaniskt och rutinmässigt såsom ”robotar”, sporadiskt inspekterade av jaget.

⁸Första och sjunde departementets typer är speciellt handlingsmänniskor. För dem är tjänandets väg den mest ändamålsenliga.

15.2 Karma yoga

¹Karma yoga kan bäst betecknas såsom ”handlingens yoga”, kunskap, förståelse och insikt omsatta i tjänande liv. Vad som sedan gammalt kallats ”karma yoga” borde rätteligen heta ”dharma yoga”, pliktuppfyllelsens väg. Sjävlömskt tjänande är sättet att förvärva all erforderlig kunskap.

²Enligt planethierarkin är tjänande livsinställningen den enklaste, säkraste, snabbaste vägen

till femte naturriket. Alla riken, som är i stånd därtill, har till förnämsta livsuppgift att tjäna dem på lägre utvecklingsstadier, så att de kan nå högre. Utan dylik hjälp skulle det icke finnas någon evolution eller evolutionen taga oerhört mycket längre tid. ”Den som ger han får.” De som osjälviskt tjänar mänskligheten, får allt fler tillfällen därtill. Och själva tjänandet utvecklar alla erforderliga egenskaper och förmågor, befriar från emotionala illusioner och mentala fiktioner.

³Karmayogin samlar inte som den girige pengar på hög för att, när han ej längre kan njuta av sin förmögenhet, testamentera bort den till mer eller mindre ”välgörande ändamål”. Men han föraktar inte heller rikedom och makt. Tvärtom inser han att de har sin betydelse, så länge mänskligheten behärskas av dylika illusioner. Han begagnar dessa maktfaktorer för att på mest effektiva sätt tjäna evolutionen.

⁴Karma yoga är alltså handlingens yoga, handling som uttryck för viljandet. Till handling räknas allt vad individen företar sig, varje synligt uttryck för tanke och känsla. Tanke och känsla, som inte omsätts i handling, bli hinder på vägen. Föredömet är också den mäktigaste förkunnelsen.

⁵För gnanayogin är kunskapen det goda och okunnigheten det onda. För bhaktiyogin är kärleken det goda och hatet det onda. För karmayogin är friheten det goda och ofriheten det onda. Detta är den grundläggande inställningen för respektive tredje, andra och första stråltypen.

⁶Allting utgör en enhet. De skenbart isolerade delarna är alla uttryck för den enda, odelbara enheten. Den som lever i skenet, ser endast delarna och tror sig vara ett oberoende jag, medan den som lever i verkligheten, vet sig utgöra en del av enheten, vara ett med allt. Yogin eftersträvar denna enhet och höjer sig därmed över gott och ont och livets eviga växlingar.

⁷Den kraft, som vi alla tar för egen vilja, yttrar sig för yogin, när han följer Lagen så långt han ser, så starkt i hela hans natur att han förstår att detta icke är hans egen kraft utan något som ställts till hans förfogande och som blir hans egendom, när han ingår i enheten. Han blir därmed ett redskap för gudomen och hans vilja sammanfaller med ödets vilja. Den som ser det gudomliga i allt, måste igenkänna, älska och tillbedja denna gudomliga viljas närvaro i sig och uppger därmed alla egna motiv till förmån för enhetens vilja i honom.

⁸Detta betyder att yogin erbjuder sig såsom offer till gudomen. Därmed bortfaller varje tanke på belöning, fruktan eller oro för handlingens följder samt varje egoistiskt intresse, även tillfredsställelsen över att ha handlat oegennyttigt. Han avstår också från varje slags värdering av handlingen, om denna är god eller ond. Allt offeras, men offer är ingen självuppgivelse eller självutplåning. Det är inte negativt utan positivt. Det har ingenting gemensamt med fatalistens resignation, som lätt urartar i kvietism, att icke handla alls. Offret innesluter allt, varje handling, ja varje andetag, allt blir en gåva till den gudomliga enheten. Han handlar för att lämna utlopp för de gudomens krafter som flödar genom honom. Själva resultatet blir ett offer, som göres fullkomligt genom att arbetet utföres fullkomligt. Beviset för att yogin offrat allt är hans oberördhet (”gudomliga likgiltighet”) för vad som sker med honom. Han frågar aldrig efter följderna, om de medför lycka eller olycka, ära eller vanära, liv eller död.

⁹I *Bhagavad-Gītā*, som kan sägas vara karmayogans evangelium, får handlingens nödvändighet starkast möjliga symboliska uttryck i skildringen av det inre livet såsom en kamp mellan två mot varandra uppställda härar, beredda till strid. Dikten är en reaktion mot tendensen till slapphet, lättja, kvietism, en protest mot indolens och passivitet. Denna lojhet har också befrämjats av vidskepelsen att någon kan ”gå i vägen för karma” (ungefär som att gå i vägen för tyngdlagen).

¹⁰Handlingens yoga har planethierarkin alltid betraktat såsom den väsentliga, ty insikt, som inte omsätts i handling, blir framtida hinder enligt karmas lag.

¹¹All verksamhet är andlig verksamhet, om den utföres i den rätta andan: att tjäna mänskligheten och livet. Minsta syssla, som behövs för livets funktion, är nödvändig och därmed

gudomlig. Att tjänsterna är olika och i människors ögon olika värderade, betyder i det sammanhanget ingenting. Att sopa golv är nödvändigt liksom att styra riket. Den kung, som icke inser detta, kan få lära sig att sopa golv.

15.3 Dharma

¹Rishierna lärde tillvarons ändamålsenlighet, lärde att livets ändamål är alltings evolution och livets mål är kosmisk fullkomlighet. Av vad de lärde är dharma det som kanske bäst bevarat sitt ursprungliga förnufts- eller verklighetsinnehåll.

²Även om ödeslag och dharma inte har fullt samma innebörd, är det dock lättare att förstå förstå dessa, om man betraktar karma som skördelag och dharma som ödeslag. Det är oriktigt att fatta båda som samma lag och därtill i fatalistisk mening.

³Dharma är varje individs innersta natur, det som utgör hans egentliga väsen. Dharma är det givna i tingens inbördes ordning. Det är eldens dharma att brinna. Det är trädets dharma att slå rot, växa, sätta blad, blommor och frukt. Det är djurens dharma att leva efter sin egenart och sin inneboende instinkts strävan till fullgörande av sin bestämmelse. Dharma är livets mening med varje individ.

⁴Människans dharma är olika på olika utvecklingsstadiet, i olika livsförhållanden. Envar har sin särskilda dharma, sina livsuppgifter att lösa, sina plikter att fylla. Människan lever i osäkerhets- och ovisshetstillstånd, när hon icke verkar efter det bästa hon förmår, i enlighet med sin dharma. Männklighet är mänsklighetens dharma.

⁵Vi är delvis fria, delvis ofria. Vi blir fria i den mån vi förvärvat kunskap om Lagen och förmåga att tillämpa denna kunskap. Ju lägre vi står på utvecklingens skala, desto ofriare är vi. Vi blir fria från det lägre genom att uppgå i det högre. Fullt fria blir vi först, när vi nått högsta gudomlighet. Och denna når vi genom att undan för undan i allt högre världar upptäcka och tillämpa Lagen.

⁶Vi tror oss fria, när vi handlar i enlighet med vår egenart. Men så länge vi saknar kunskap om Lagen och förmåga att tillämpa den rätt, begår vi idel misstag, vilka för oss in i ofrihetens tvångsförhållanden och tvångsföreställningar, och detta fortsätter tills vi insett misstagen genom att uppleva dem. Vi är ofria, när vi sätter oss upp mot vårt öde, vår dharma, meningen med vår inkarnation, när vi handlar mot enheten, när vi behärskas av vår livsokunnighets fiktioner och illusioner och hithörande föreställningar om rätt och orätt, sålänge vår egenart inte med sig införlivat den Lag vi förvärvat kännedom och i fortsättningen tillämpar.

⁷Vi når inte frihet genom kvietism, genom att underlåta att handla. Med inaktivitet, överksamhet, genom att be gudomen göra det som det är vår dharma att göra, blir det ingen utveckling. Vi frigör oss genom att handla, att taga positiv ställning till allt som möter oss, genom att låta de gudomliga krafterna verka i och genom oss, vilket de ofelbart gör, så snart vi undanröjer det inom som hindrar oss att taga emot dem.

⁸Livet sätter envar av oss på den plats som är bäst för oss, vilket ingalunda alltid är den vi anser bäst. Förstår vi inte detta, utan uppfattar självåtagna eller av livet pålagda plikter såsom en börda, som vi motvilligt påtar oss med en känsla av ofrihet, så förstår vi inte livet och saknar vi den rätta positiva inställningen. Har vi svårt att finna oss i att vara överkvalificerade för det arbete livet tilldelat oss, att vår kapacitet ej rätt uppskattas, att vi får gå genom livet såsom skenbart obetydliga nollor, vittnar detta om att vi behöva befrias från många på lägre nivåer kanske önskvärda men på högre nivåer högst olämpliga egenskaper. Det är många nödvändiga egenskaper vi förvärvar i underordnade, oansenliga ställningar och under provande förhållanden. Vi gör också en helt annan gagnande insats, om vi lärt oss låta den duglighet vi förvärvat bli ett villigt redskap där ödet ställt oss, lärt att finna oss i att synas vara nollor, bara redskap. Ära och utmärkelser har liksom makt och rikedom oanade möjligheter att påverka vibrationerna i våra lägre emotionala molekylarslag, illusionernas och de falska värderingarnas regioner. Genom att vara villiga redskap för högre krafter förvärvar vi förutsättningar att

bli redskap för ännu högre.

15.4 Kunskapen måste omsättas i handling

¹Att kunna tillägna sig kunskapen är en särskild förmåga; en annan lika viktig förmåga är att nyttiggöra kunskapen, att tillämpa den ändamålsenligt och effektivt. Många är nöjda med sitt teoretiska vetande. Det ger dem klarhet och därmed allt vad de tycker sig behöva. Däri består de flestas misstag.

²Att utvecklas innebär icke endast att förvärva allt högre slag av medvetenhet med åtföljande materieenergi utan även att ändamålsenligt begagna denna medvetenhet och energi. Att leva innebär att handskas med krafter. Ideerna är krafter, och används de inte av monaden, så används de av hölkena enligt dessas inneboende tendenser, och det blir sällan till monadens fördel.

³Energi kräver utlopp, och får energin inte rätt användning, blir misstag oundvikliga. Liv är experiment, som ger erfarenhet. Vi kan bespara oss mycken onödig erfarenhet genom att tillämpa den kunskap om livslagarna som finns. Vi kan därigenom bespara oss många inkarnationer. Det var det obegränsade antalet inkarnationer de invigda menade med ”straffet i evigt helvete”, misstolkat som all annan esoterisk symbolik. Hur skall okunnigheten kunna tolka rätt?

⁴Ofta är det människans önskan att förstå livets mening och få klarhet om hur hon skall leva ett förnuftigt liv, som gör att hon intresserar sig för den esoteriska kunskapen. Sedan hon lyckats få svar på dessa frågor, är hon fullt belåten med att få odla förstajagets egoistiska intressen. Men om hon tänkte litet längre, på kommande inkarnationer, skulle hon göra klokt i att taga livet mera på allvar. Ty den som vill utveckling behöver väckas, och det kan bli en ganska obehaglig omskolning med ett liv, som kommer henne att se sig om efter något annat. Den som tycker att fysiska livet är något att stå efter, har tydligen inte fått upp ögonen för hurudant det egentligen är. Det kunde hon annars lära genom att se sig om i världen och fråga sig, när hon ser hur de flesta lever, om hon skulle vilja vara i deras ställe. Det finns nämligen möjlighet att uppleva det hon skulle ge allt för att slippa. Det finns intet annat helvete än det fysiska livet. Men den som får uppleva den sidan av livet, instämmer nog med det 45-jag, som kallade fysiska världen för ”ett riktigt kallt helvete”. Andra säger ”ett hett helvete”.

⁵Planethierarkin behöver hjälp till att hjälpa mänskligheten. Utan medarbetare i det fysiska förmår den mycket litet. Mänsklighetens nödläge i alla avseenden är enormt. Största hindret för utvecklingen är härskande lögnidiologier, som vilseleder, brutaliserar, sataniserar mänskligheten, föder repulsionstendensen (hatet), förstärker egoismen och hagalenskapen, som berövar andra livets nödort. Levde människorna i harmoni med livslagarna, skulle det inte finnas någon nöd. Också ”naturen” (de tre lägsta naturrikerna) skulle leva för att tjäna en mänsklighet, som levde för att tjäna i stället för att utnyttja den för egen självhärlighet.

⁶Vi kan alla hjälpa genom att göra vår insats i politiskt, socialt, ekonomiskt, vetenskapligt etc. hänseende. Vi måste se till att ingen behöver lida brist eller sakna möjligheter att förvärva vetande om verkligheten och livet och insikt om förutsättningarna för att leva ett lyckligt liv. Livet skulle vara ett paradiset, om alla levde för att tjäna. Det är dit vi måste komma: hjälpa varandra, utnyttja varandra.

⁷Den som inte vill eller kan inse detta och inte vill sträva att förverkliga denna kunskap, är inte ens aspirant på lärjungaskapet. Och det är det minsta planethierarkin begär för att individen skall kunna påräkna särskilt beaktande vid tillämpningen av ödeslagen.

⁸Planethierarkin söker medarbetare i människans världar. Det finns en skriande brist på ”arbetare i vingården”, individer villiga och dugliga till att hjälpa planethierarkin i dess arbete för att ge mänskligheten kunskap om verkligheten, livet och Lagen, lösa de många problemen för ändamålsenligt liv i fysiska världen såsom nödvändig förutsättning för medvetenhetsutvecklingen, förverkligandet av livets mening. Det är den bristen det gäller att fylla, och de

som icke vill hjälpa till med den uppgiften, saknar alla förutsättningar för liv i högre riken, där livet består i tjänande.

⁹Aspiranter på lärjungaskap, vilka önskar deltaga i planethierarkins arbete för mänskligheten, uppmanas att arbeta, ty det är genom själva arbetet som de utvecklas, förvärvar erforderliga egenskaper och förmågor och blir allt dugligare medarbetare. De lär sig genom den gamla, prövade metoden att försöka och begå misstag. Det är genom misstag vi lär oss, och ju mindre erfarna vi är, desto fler misstag gör vi. Det är genom eliminering och ständig förbättring, som vi blir allt dugligare medarbetare i utvecklingsprocessen. Vi lär oss ödmjukhet, blir alltmer tjänstdugliga och "instinktivt" alltmer medvetna om andras behov och hur vi ska bäst möta dem. Där viljan till enhet förblir oberörd, har vi gjort vårt bästa.

¹⁰Aspiranten på lärjungaskap väntar inte på att läraren skall komma och tala om att nu duger han. Det vetande, han inhämtat i esoteriska litteraturen, sätter honom i stånd att ge människorna den sanna kunskapen och befria dem från deras illusioner och fiktioner. Han gör sin insats var han kan och visar därmed att han duger till större uppgifter.

¹¹Allt individen får till skänks för eget självförverkligande är avsett att göra honom till en alltmer effektiv medarbetare ifråga om den stora kosmiska evolutionen. Liv i högre världar är intet själviskt drönareliv (med dylikt blir det ingen utveckling) utan ett självförglömande opersonligt arbete under dygnets alla 24 timmar för allas väl.

15.5 Lärjungen såsom arbetare

¹För att kunna uträtta något i människoriket måste enligt Lagen (flera lagar) planethierarkin använda människor. För förverkligandet av en viss plan behöver den medarbetare, vilka den kan inspirera för planens utförande, där sådana medarbetare är nödvändiga.

²Innan individen förvärvat subjektiv kausalmedvetenhet, kan planethierarkin inte använda honom såsom redskap i arbetet, och endast dylika kan räkna på att få bli lärjungar. Det är ett stort misstag tro att planethierarkin särskilt intresserar sig för någon som inte duger till att utföra dess arbete i fysiska världen. Lämplig kan endast den vara som förvärvat de tolv essentiala egenskaperna. Olämpliga redskap (och det är alla som tror sig lämpliga) har den ingen användning för.

³Individens egen utveckling för uppgående i femte naturriket intresserar inte planethierarkin. Den frågar inte efter vad en människa vet och kan utan efter vad hon gör för insats i utvecklingen, om hon förverkligar broderskapet. Tills hon gjort sig duglig i det avseendet, får hon gå den vanliga utvecklingsvägen under överinseende av sin Augoeides, som för individen representerar Lagen med allt vad detta innebär. Individen måste enligt lagen för självförverkligande själv finna metoderna för utveckling, och därvid står evolutionens energier till hans förfogande. Utvecklingen försiggår automatiskt i den stora evolutionsprocessen under årmiljonernas gång och enligt lagen för självförverkligande.

⁴Innan lärjungen kan bli till större nytta för läraren, måste hans eterhölje fullständigt omorganiseras, så att det kan mottaga vibrationerna från kausalhöljet. Förutsättningar för denna omorganisation är inkarnationshöljens integration, mental dominans och vetskap om sättet för omorganisationen. Därefter kan han begynna studiet av inströmmade energier, dessas ursprung och ändamålsenliga användning.

⁵När vetenskapen upptäckt och erkänt fysiska eterhöljets existens, kommer den esoteriska kunskapen om relationerna mellan eterhöljets centra, organismens nervsystem och körtelssystem att få bli exoterisk. Det kommer att medföra en total revolution i medicinska tänkandet.

⁶Lärjungen arbetar aldrig ensam vid hierarkisk plans genomförande. Innan detta blir möjligt, måste han ha ingått i en permanent grupp av lärjungar med gemensamhetsmedvetenhet. Inom denna grupp är kritik utesluten och full harmoni rådande.

⁷Planethierarkin arbetar med orsakerna. Lärjungarna i mänskliga världarna är insnärjda i

verkningarna av dessa för dem dolda orsaker och saknar därför möjlighet att rätt bedöma. Icke förrän lärjungen ernått konstant kontakt med sin kausalmedvetenhet, kan han befria sig från illusionerna och fiktionerna och upptäcka orsakerna till skeendet. Det är just förmågan att se orsakerna, som möjliggör förutseendet, att "förutse framtiden".

⁸"Tjänandet" är verksamhet i enlighet med enhetslagen, utvecklingslagen och frihetslagen. Alla dessa tre deltar. Tjänandet är uttryck för allas enhet. Det avser allas medvetenhetsutveckling. Det påtvingar inte egen åsikt utan vädjar till andras möjlighet att uppfatta fakta och sammanhang. Denna verksamhet i enlighet med livslagarna tillför arbetaren ideer med vidgat perspektiv. I tjänandet finner man snabbaste sättet att själv utvecklas. Den som egoistiskt behåller vetandet för sig själv, stagnerar eller blir offer för fiktioner. Det finns otaliga sätt att tjäna (politiskt, socialt, vetenskapligt, kulturellt etc., därjämte naturligtvis alltid individuellt, när tillfällena ges, och ingen sökare, frågare är "ovärdig"). Det väsentliga är att verksamheten avser att gagna det hela.

⁹Lärjungen är ej till för sin egen skull utan för andras. Han misstar sig, om han tror att den fördjupade insikt, han vinner genom tjänande, är för hans egen utveckling. Den är för att göra honom dugligare såsom arbetare i planethierarkins tjänst. Den insikt han upplever är i överensstämmelse med den för tillfället uppgjorda planen för mänsklighetens medvetenhetsutveckling och är alltså begränsad till något visst område.

¹⁰Lärjungen behöver inte söka efter tillfällena att tjäna. De erbjuder sig själva och är ofta mycket näraliggande, närmaste omgivningen. Den som vill kan också upptäcka behoven, som finns överallt. Envar tjänar på det sätt, på vilket han bäst kan tjäna. Efterapning är alltid förfelad. I varje fall sker tjänandet inte på befallning av någon som helst auktoritet. "Andliga ledare", som delar ut order och anvisningar, begår misstag.

¹¹Den lärjunge, som i ny inkarnation på nytt blir antagen till lärjunge, får vetskap om hierarkins planer för närmaste framtiden. Planen läggs fram så, att han får insikt i dels den del av planen som det departement han tillhör beräknas kunna genomföra, dels den insats han själv tror sig om att kunna åtaga sig. Han tilldelas alltså ingen uppgift, utan han måste själv bedöma egen möjlighet. Aldrig uppmanas han till något som helst arbete för planethierarkin. Önskingar, föreskrifter är otänkbara från någon som helst "myndighet" i högre riken, ty det skulle strida mot frihetslagen. En helt annan sak är att den som vill vinna något för egen del (uppnå högre stadium), måste iakttaga de nödvändiga förutsättningarna.

¹²Det vore fullständigt förfelat tro att lärjungen skall göras till en robot för att bli lämpligt verktyg för planethierarkin. Riktigare vore liknelsen med en ambassadör, som av sin regering skickas ut på det mest krävande och delikata uppdrag.

¹³Det är icke ett lätt arbete lärjungen åtar sig. Han får inga anvisningar, inga råd. Den enda hjälp, han kan räkna med, är att erforderliga energier ställs till hans förfogande i den mån han förstår att ändamålsenligt använda dem. Det blir hans sak att inse vad han förmår med sina kvalifikationer, var han kan göra sin insats, hur han skall bäst anpassa den till rådande förhållanden. Han får icke undvika ansvar. Han får icke påtvinga andra sin uppfattning, endast lidelsefritt redogöra för sin syn på saken. En fanatiker är olämplig som lärjunge. Han måste taga hänsyn till andras utvecklingsstadium, möjlighet till förståelse. Allt detta lär han genom daglig erfarenhet i alla slags förhållanden.

¹⁴Kunskap är nödvändig. Men den är praktiskt värdelös, om dess medvetenhet icke också visar sin energiaspekt.

¹⁵Envar har sina särskilda svårigheter, sina egna problem att lösa på det enda riktiga sättet. De kommer igen tills de blivit rätt lösta. De är de enda sätt på vilka just vår egenart kan utvecklas. Livsokunnigheten, som klagat över svårigheterna, inser ej dessas uppgift och nödvändighet.

¹⁶Våra svårigheter visar oss vår okunnighet och vår vanmakt, men också den väg vi måste gå till den kunskap och makt som löser problemen. Det räcker inte med att förstå, utan vi

måste använda förståelsens energi.

¹⁷Många svårigheter uppstår genom att vi inte begagnar vårt vetandes energi. Alla medvetenhetsyttringar är samtidigt energiyttringar. Och blir icke energierna utlösta i verksamhet, så måste de finna andra utlopp och det blir i regel till vår egen skada i något avseende. Detta är ett av skälen till att esoteriska kunskapen måste hemlighållas för dem som icke förstår att omsätta den i verksamhet.

¹⁸De som inte är knutna till planethierarkin såsom lärjungar och aspiranter, övervakas av planetariska organisationen, som tillser att Lagen har sin gång och envar skördar vad den sät. Det är genom arbete för mänskligheten och lägre naturriken som individen utvecklar sin medvetenhet och får hjälp med att bli en allt dugligare medarbetare i evolutionens tjänst.

15.6 Självaktivering

¹Det är många underliga föreställningar folk gjort sig om guds vilja. De kristna ber till gud att han skall göra allting. Visst är hela kosmos ett verk av monader, som uppnått de sju högsta kosmiska världarna (1–7), och visst strömmar de energier och medvetenheter livet behöver ner genom alla världarna. Men okunnigheten vet ej att kosmos är till för att bereda uratomerna tillfällen att förvärva medvetenhet och som slutmål allvetenhet. Monaderna får allt vad de behöver från högre riken. Men det blir deras sak att genom eget arbete tillgodogöra sig det som livet ger. Organismen smälter maten, men vi måste tillföra organismen mat. Vi får ideer till skänks. Men vi måste genom eget arbete tillägna oss ideerna. Vi får allt vad vi behöver för vår utveckling. Men denna utveckling är resultat av självinitierad medvetenhetsaktivitet enligt lagarna för självförverkligande och självaktivering.

²Eftersom tillvarons mening är alla monaders medvetenhetsutveckling, blir det centrala motivet för alla individer i högre rikens världar att tjäna detta ändamål. För den som insett detta bortfaller alla de föreställningar som folk under årmiljoner gjort sig om ”guds vilja” och den religiösa emotionalfantasin konstruerat längtans behov av religiös aktivitet. Det vore lätt att fylla hela bibliotek med all den litteratur som under årtusenden producerats i dessa ämnen.

³På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är det emotionala den dynamiska kraft som förverkligar det som förnuftet begriper vara ändamålsenligt. ”Känslan” är drivkraften. Många begriper vad som borde göras men stannar vid det, emedan de inte ”kopplar på” känslans drivkraft. Intelligentian nöjer sig i stor utsträckning med att passivt mottaga kunskapen utan att omsätta den i livet. Felet beror på att vår nuvarande uppfostran försummar odlandet av emotionala aktiviteten. Mystikerna förblir drömmare. De nöjer sig med att uppgå i hängivenheten och uttömma sin energi i fantasins utsvävningar utan förståelse för att attraktionen måste taga sig uttryck i det fysiska livet. Självförverkligandet visar sig i handling. Gud har inte behov av några böner. Han behöver arbetare, som utför hans avsikter i fysiska världen. Att inte använda kunskapen, inte tillämpa den på rätt sätt, är att missbruka den. Att mottaga kunskap är att erbjudas tillfällen att tjäna, och den som inte använder dessa tillfällen, har inga utsikter att i framtiden få några erbjudanden. Det är en ”nåd” att få tjäna.

⁴Inte bara förkunna fredens budskap utan också leva den fred de förkunnar.

⁵Arbetaren i vingården låter andra få njuta av skörden och äran av dess halt. För honom är det nog att skörden blir den bästa.

⁶Man strävar efter att bli stark, kunnig, vis, glad, lycklig, utvecklas etc. för att världen skall bli sådan. Man bäres eller bär, tynger ner eller lyfter.

⁷Man kan tjäna livet på många sätt, främst genom att fylla sin uppgift.

⁸Det är misstag att försumma exoteriska plikter och uppgifter för det esoteriska, lägre plikter för självåtagna högre. Däremot gör individen klokt i att inte påtaga sig nya plikter, vilka inkräktar på arbetet med självförverkligandet.

⁹Liksom man icke kan vara expert inom alla områden, icke utföra alla slags arbeten, kan man icke vara ”perfekt” i alla avseenden. Huvudsaken är att den arbetsinsats man gör, det må

vara i yrkesarbetet eller "fritidsarbetet" för "allas väl", blir gjord efter bästa förmåga. Pedanteri av alla slag är slöseri med tid.

¹⁰Anpassning till människor eller omständigheter ökar vår livsduglighet och vår förmåga att tjäna. Den behöver ingalunda innebära någon kompromiss för egen del, endast uppgivande av självhävdelsen.

¹¹Ifråga om tjänande, som är esoterikerns väg till högre världs insikter och förmågor, gäller såsom regel, att man tjänar med sina bästa förmågor och inte med sådant, som andra kan göra lika bra om icke bättre. Alltför stor vikt har lagts vid materiell hjälp, som i regel inte hjälper alls. Enda verkliga hjälp är hjälp till självhjälp. Annan hjälp är nog mest att lägga hyende under lasten, snarare befordrar understödstarandan, lättjan, olusten, bristande självtilliten och oföretagsamheten. Man hjälper inte andra med att stjälpa sig själv.

¹²Vi hjälper andra med deras problem genom att analysera saken, tills problemen löser sig själva hos den ovisse.

¹³Man kan få höra att, eftersom tjänande är förutsättning för medvetenhetsutveckling, det ligger i individens egoistiska intressen att få tjäna. De som förmodar dylikt har ingen uppfattning av vad tjänandet vill säga. Det är ofta nog av sådant slag att, finns det något kvar hos individen av egoism, "han inte står ut" utan ger upp.

¹⁴Visst finns det "idealister" även på civilisations- och kulturstadierna. Men de saknar det verklighetskunskapens underlag, som garanterar dithörande ideers beständighet och ovederlägglighet. Om detta är den snart nog förflyktande livsokunniga "ungdomsidealismen" tillräckligt upplysande. Bergfast idealitet hör till idealitetsstadiet i platonska idévärlden. För övrigt gäller om alla ideal att på lägre stadier saknas latent fonen av livserfarenhet, nödvändig för att kunna förverkliga ideal hörande till högre utvecklingsstadium.

15.7 Fyra förmågor för gruppens arbete

¹Fyra förmågor utmärker främst det slags arbete gruppen av lärjungar skall utföra. Dessa förmågor bör därför också känneteckna de lärjungar som skall utväljas för träning: 1) känslighet för högre slags intryck, 2) opersonlighet, 3) begynnande kausal medvetenhet och 4) mental polarisering. I detta sammanhang nämnes inte idealistisk strävan, osjälviskhet och vilja att tjäna. Detta beror inte på att dessa förmågor vore oväsentliga, utan tvärtom på att de är grundläggande, så att de måste ingå som självklar förutsättning hos alla esoteriker.

²*Känslighet för högre intryck.* Med "känslighet" menas inte här den inåtvändhet, påverkbarhet och ömtålighet för att inte säga snarstuckenhet som vanligen förefinns hos en viss kategori "andliga sökare", som är "hudlösa", självupptagna, egenkära och alltid på defensiven mot en omvärld som skrämmer dem. Tvärtom menas den förmåga, varmed man kan vidga den egna förnimmelsen till att bli varse ökande möjligheter till kontakt med andra, uppfatta kvaliteten i relationerna med dessa och snabbt avläsa deras behov för att kunna stå dem till tjänst, icke med vad man själv vill ge utan vad de behöver. Den handlar om fysisk, emotional och mental uppmärksamhet och förmågan att iakttaga medvetenhetsyttringar av alla tre slagen. Denna förmåga av känslighet har inget att göra med den egna falska personlighetens överkänslighet, såsom denna kan visa sig i nedslagenhet, självömkan, känslan av att vara angripen och alltså behöva försvara sig, negativ inbillning om att vara utsatt för andras oförrätter och kränkningar eller vara missförstådd, missnöje med egna livsvillkor, sårad stolthet och fåfänga och så vidare i det skenbart oändliga. Dessa fel och brister är av betydelse endast i den mån den påverkar gruppen och sätter ned dess effektivitet. Individen måste i sådana fall uppmärksam och insiktsfullt anstränga sig att inte låta dylikt komma till uttryck i gruppens inre liv. Den känslighet det handlar om avser alltså ett slags vakenhet i kontakten med andra människor och förutsätter ett levande intresse för dem och deras behov.

³*Opersonlighet* är något som välutvecklade personligheter har särskilt svårt att förvärva. Det är många omhuldade föreställningar, många surt förvärvade egenskaper, många omsorgs-

fullt odlade självrättfärdiganden, många med kraft formulerade åsikter, som går emot operonligheten. Ju starkare personligheten, desto svagare operonligheten. Men personligheten är inkarnationshöljens syntetiska funktionsmedvetenhet, som står i mer eller mindre öppen motsats till den vaknande självmedvetenheten i kausalhöljet. Personlighetsmedvetandets fiktion sammanhänger med tron på ett bestående "jag" i det som mest är flyktiga funktioners ständiga växelspel. Den motverkas med insikten att det enda för människan bestående jaget är monadens operonliga självmedvetenhet i kausalhöljet. Till personlighetsmedvetenhetens illusioner hör stolthet över "egen" insats och begär efter andras tacksamhet, erkännande, belöning, beundran, uppmärksamhet – lika många hinder för gruppens arbete och liv. Det finns ett nära samband mellan operonlighet och icke-identifiering. Tillståndet av icke-identifiering främjas, egenskapen odlas genom djupare insikt om vårt närmast fullständiga beroende av de äldre bröderna i evolutionen, Augoeides och våra lärare i planethierarkin. "Är det mitt eget, har det inte stort värde. Har det stort värde, är det inte mitt eget."

⁴*Begynnande kausal medvetenhet* kan komma endast som resultat av långvarigt och oavbrutet övande enligt skolmetoder och osjälviskt tjänande. Den har alltså ingenting gemensamt med det som newagemänniskor kallar "intuition", vilken är känslomässiga ingivelser med svagt mentalt innehåll. Begynnande kausal medvetenhet visar sig bland annat i omedelbar förståelse för verklighetsideer och lika omedelbart avvisande av överklighetsideer (fiktions); snabbt gensvar på andras verkliga behov, vilket är en egenskap hos hjärtcentret i förbindelse med kausalhöljets enhetscentrum; rätt bruk av kvalitativa typenergier för kreativt tjänande i fysiska världen; en förståelse av tidsfaktorn, förnimmelse av tidens cykliska förlopp och olika tiders skilda kvaliteter, vilket utmynnar i den praktiska förmågan att vänta in det rätta tillfället (häri ingår också förståelse för förberedelsens stora betydelse i allt esoteriskt arbete). Hela denna utveckling är nödvändigtvis långsam, varför stort tålmod krävs.

⁵*Mental polarisering* betyder dels att leva reflekterande (eftersinnande, begrundade), dels att styra emotionerna. Allt mer bringas emotionerna, begären och illusionerna under det mentals kontroll, det mentala såsom styrt i sin tur av det kausala. Emotionerna, som normalt är självcentrerade och personliga, ersätts med insikter om allmängiltighet och operonlighet. Emotionalhöljet blir alltmer endast en klar spegel av det essentiala, personliga önskemål ersätts med enhetssträvan som gagnar helheten. Alla dessa önskvärda egenskaper, förmågor och tillstånd frambringas genom mental polarisering, själviakttagelse, själverinring och meditativ inställning. Inget av detta är något nytt för lärjungarna, ty det har sagts gång på gång i all grundläggande esoterisk undervisning. Men det återstår att också genomföra det i praktiken.

15.8 Gruppverksamhetens tolv dygder

¹Förståelsen av de tolv essentiala egenskaperna har hittills alltför mycket präglats av den genomsnittliga aspirantens ("psykikerns") tendens till individualism och upptagenhet med det egna avskilda "jaget". Men såväl aspirant- som lärjungaskapet är, som flerstädes betonats, inte i första hand en individuell sak, utan gruppverksamhet, gruppliv. Icke ensam utan med sin grupp går man upp i femte naturriket, icke i ensam passiv betraktelse utan i gruppens ändamålsenliga arbete och verksamhet fulländas egenskaperna. Nu och alltmer i framtiden skall därför de tolv essentiala egenskaperna förstås såsom gruppverksamhetens, grupplivets tolv dygder. Nedan göres några antydningar om några av dessa tolv. Det har inte ansetts ändamålsenligt att göra en detaljerad genomgång av alla tolv, utan att överlämna åt dem som förstår detta att själva komplettera framställningen.

²*Livstillit* betyder tilliten icke till livet i största allmänhet, utan till livets mest medvetna del, de väsen som är medvetet ett med enheten: Augoeides, planethierarkin och de allt högre gudomskollektiven. Denna tillit till våra äldre bröder i evolutionen ger trygghet, säkerhet, tillförsikt, bekymmerslöshet, hopp, lagtillit, mod. Den ger insikt om att det inte finns något misslyckande, eftersom de äldre bröderna en gång gick samma väg som vi nu går, gjorde samma

slags misstag men ändå nådde målet. Den ger insikt om att allt är förutsett till det bästa, eftersom fullkomlig visdom och kärlek styr alla högre världar och riken. Tilliten till De Stora ger oss frihet från fruktan, oro, avund och misströstan.

³Särskilt i gruppverksamheten betyder detta att medlemmarna hyser tillit till De Storas plan för allt livs utveckling, för mänsklighetens utveckling. Med denna tillit inser de att det är fåfängt att göra upp egna, separata och separativa planer; att det för gruppens del i stället handlar om att så klart som möjligt uppfatta planhierarkins plan och söka förverkliga den lilla del av denna som faller inom gruppens kompetensområde.

⁴De departementsenergierna, strålar, som särskilt är bärare av denna tillit, är första och sjunde. Första strålens kvalitativa uttryck är mod, styrka, uthållighet, uppriktighet, pålitlighet, gruppens förmåga att stå ensam, att påverka förhållanden hellre än människor, frigörelse från emotionala illusioner. Sjunde strålens kvalitativa uttryck är handlingskraft, organisationsförmåga, metodiskt arbete, noggrannhet och ordentlighet.

⁵*Själv tillit* betyder gruppens självbestämmande, självkritik, frimodighet, segervisshet, självkontroll, balans, förmåga och vilja att själv avgöra vad som är gott och rätt oberoende av omgivningens värderingar och utan slaveri under mass-”tänkandets” vanliga auktoriteter. Den departementsenergi, som i detta avseende bär gruppen, är den fjärde. Dess nyckelord, ”harmoni genom strid”, anger att den nödvändiga balansen i uttrycket är ett utvecklingsresultat, erhållet under en lång och svår kamp mellan det högre som gruppen skulle bli och det lägre som den var. När gruppen till sist uppnår det balanserade aktiva självuttrycket den eftersträvat, har den funnit dygdens väg mellan självhållningens och självuppgivelsens båda ytterligheter. Gruppen tvingar inte sig och sitt på andra och låter inte heller andra tvinga sig och sitt på gruppen.

⁶*Lag tillit* betyder gruppens pliktmedvetenhet, ärlighet, hederlighet och uthållighet med samtidigt iakttagande av måttfullhet, den gyllene medelvägen. Däri ligger också frihet från envishet, egenvilja och fanatism. Tillit till förhållanden och människor, till egna förstajaget, dess förmåga och insikt, är tecken på livsokunnighet. Den tilliten saknar den orubbliga verklighetsgrund som endast tillit till livslagarna kan skänka. Andrajaget är så genomträngt av tillvarons lagenlighet att det liksom blivit uttryck för Lagen genom att ingå i enheten. Viljan till enhet är samtidigt viljan till lag, enhetens lag, den ”gudomliga kärleken”, som förstajaget måste förvärva för att bli ett andrajag. Detta gäller såväl gruppen som dess ingående medlemmar. Att det är andra strålen som särskilt bär fram lagtilliten, visar att denna är särskilt nära med förbunden med viljan till enhet, visdomen och hjärtcentret.

⁷*Livsglädje* är arbetsglädje, ty endast arbete och tjänande är ett liv värt att leva. Åtminstone är detta så alla, som inträtt i enhetens riken, ser på saken. ”När livet är som bäst, är det arbete och möda, och de som åt sin lättja gläds, är sovande och döda.” Det är i arbetet och tjänandet för allas väl, som hierarkierna i enhetsvärldarna har sin lycka, glädje och sällhet. Gruppen har denna erfarenhet, denna insikt ”nerdimensionerad” och finner däri en källa till kraft och optimism, som befriar från inbillat lidande, bitterhet, sorg, hämningar, glädjeförstörande moralism och idealism, missnöje och självplågeri. De bärande strålarna är fjärde, femte och sjätte. I sitt lägre uttryck står fjärde för strid, men i sitt högre för balans i uttrycket och strävan till levnadskonst. Femte strålens bättre energier främjar sunt förnuft, grundlighet och exakthet. Sjätte strålens kvalitativa uttryck är hängivenhet och pålitlighet. I harmonisk samverkan ger de duglighet, effektivitet och uthållighet i arbetet.

⁸*Målmedvetenhet* betyder gruppens energi, kraft, effektivitet, positivitet, fasthet, orubblighet, orygglighet, genomförande av beslut, mod, uthållighet, liksom gruppens frihet från tanklöshet och uppgivenhet. De bärande strålenergierna är första, tredje och sjunde. I sina högre och bättre uttryck ger första strålen kraft, mod och bestämmande i inriktandet på väsentligheter, med blicken alltid fäst på målet. Tredje strålen ger gruppen förmåga att se mångsidigt på problemen och arbetsuppgifterna, befriar den från enkelspårighet och fanatism. Sjunde

strålens kvalitativa energier ger förmåga att förverkliga i det fysiska, förståelse för handlingens nödvändighet.

⁹*Vishet* är gruppens gemensamma, på erfarenhet byggda kunskap, insikt, förståelse, dess i handling visade sunda förnuft och omdömesförmåga, dess ödmjukhet och frihet från dogmatism, moralism och högmod. Den bärande strålen är den femte, som i kvalitativ mening betyder strävan efter kunskap, insikt och förståelse.

¹⁰*Enhet* är gruppens kärlek, godhet och medkänsla både inbördes, medlemmarna emellan, och utåt, gentemot andra grupper. Däri ingår respekt, takt, finkänslighet, hänsyn, tjänstvillighet, tålmod och tolerans, liksom frihet från hat, hämndlystnad, illvilja, moralism, taktlöshet och förakt. De bärande strålarna är andra och sjätte, som i harmonisk balans ger hängiven strävan efter kärlek och förståelse av alla, innerlighet och allvar i förverkligandet av enheten.